

[Lawaetz]

rer sig for det, eller at det i og for sig er helt forgæves, at vi taler, for vi skal bruge meget mere end 3-5 minutter, hvis vi nogen sinde skal blive enige om, hvad der er erhvervsvenlig politik. Men i den grønne bog skal der ikke stå forkerte tal, hr. arbejdsminister!

Jeg sagde, at det var 2.000 kr. pr. arbejdsplads. Arbejdsministeren sagde 3.000 kr. Hvis arbejdsministeren havde hørt efter og det ikke er hørelsen, det er galt med, ville han have opfattet, at de 3.000 kr. kom frem, fordi jeg tillod mig at tage den forhøjede ATP-ordning med.

Men der står i arbejdsministerens egne bemærkninger, at udgiften pr. arbejdsplads pr. år er 980 kr. Det må ligge fast. Kan vi ikke blive enige om dette, som arbejdsministeren selv har skrevet?

Til sidst siger arbejdsministeren, at det kunne se ud, som om vi ville afskaffe efterlønsordningen. Det har jeg aldrig nogen sinde sagt. Frivilligheden vil jeg sætte et spørgsmålstegn ved; hvis arbejdsministeren forhørte sig lidt og kiggede på fjernsynet, ville han vide, at der er masser, der har fortrudt det. Hvorfor er der så mange, der udnytter de 200 timer plus det, vi kender i håndværkskredse: masser af dejligt sort arbejde for efterlønsfolk? Frivilligheden vil jeg altså sætte et spørgsmålstegn ved.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde før: vi har ikke noget imod alt det dér, men det er i virkeligheden social lovgivning; det er ikke noget, som arbejdsmarkedet får én eneste øre for. Det er nok dér, vi er uenige, og vi bliver sikkert aldrig enige. Overgiv hele historien til vores nye socialminister, hr. Bent Hansen; dér hører den hjemme!

Niels Helveg Petersen (RV):

Til arbejdsministerens mange talenter hører også en ualmindelig veludviklet evne til at provokere en anden omgang selv med dem, der tilslutter sig hans forslag, og det fornægtede sig altså heller ikke i dag.

Arbejdsministeren bruger det udtryk, at der sådan spises à la carte i de gamle forligstekster. Det er i hvert fald et meget velvalgt udtryk for ministerens egne bemærkninger, fordi det jo er tydeligt, at ministeren vælger den del af det gamle forlig, som ministeren bryder sig mest om, og sætter spørgsmålstegn ved den anden halvdel.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i min første omgang. Vi henholder os til det, der foreligger aftalt, herunder også det betænkningssbidrag, der foreligger, og vil gå til udvalgsarbejdet med det udgangspunkt, hvilket vist er klart nok.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning mere om selvfinansieringen af efterlønsordningen. Forudsætningen for regnestykket er et meget mere kompliceret ræsonnement, hvor man modregner det, der er sparet i udgifter til arbejdsløshedsdagpenge. Men det er jo kun i formel forstand, der opstår selvfinansiering. Hvis vi ser på de totale reelle udgifter til efterløn og arbejdsløshedsforsikring, er forsikringselementet jo efterhånden af en beskeden størrelse. Det er for den helt overvejende dels vedkommende offentligt finansieret over skatterne, og det synspunkt vil jeg gerne fastholde. Selvfinansieringen er en formel betragtnings, når man vurderer det samlede billede.

Waldorff (VS):

Hr. Niels Helveg Petersen kan jo godt lide at få ret. Det kan han da også godt få i dette tilfælde, idet vi så går ud fra, at hans alternativ for dem, der er over 60 år, er, at de skal fratages arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det kan man så notere sig.

Der er nogle, der har været inde på, om arbejdsministeren ikke kunne høre, eller om det var begavelsen, det var galt med. Jeg vil lige så lidt som den konservative ordfører tvivle på begavelsen; jeg mener, at arbejdsministeren i den henseende måske oven i købet hører til den bedste halvdel af regeringen. Det er en betinget ros, vil jeg tilføje, men det betyder i hvert fald, at arbejdsministeren er kvik nok til med en hurtig bemærkning at rejse en diskussion om noget andet end det, som egentlig blev rejst fra vores side.

Det spørgsmål, at vi ikke stemte for efterlønsordningen i sin tid, når jeg nu samtidig siger, det er nødvendigt med en efterlønsordning, er ikke særlig indviklet for den, der har fulgt med. Det er klart, at man med den nedslidning, der sker af arbejdskraften, nødvendigvis må give folk mulighed for at trække sig ud, inden de dør, som jeg sagde. Men det er lige så klart, at det er uacceptabelt, at dette skal ske under nogle vilkår, som betyder,